

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Magyar János Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Magyar János ügyvéd) által képviselt felperesnek - a dr. Nagy Gábor László Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Nagy Gábor László ügyvéd) által képviselt alperes ellen kötelesrész iránti igény érvényesítése iránt indított perében a **(település 2. neve)**i Törvényszék 2013. november 13. napján kelt 4.P.21.072/2013/5. számú ítélete ellen az alperes 9. és 11. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

R É S Z Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben**, az alábbiak szerint **megváltoztatja**.

A keresetet elutasítja.

Mellőzi az alperes elsőfokú perköltség és illeték fizetésére kötelezését, és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 500 000 (ötszázezer) Ft elsőfokú perköltséget.

A felperes által fizetendő kereseti illeték összegét 677 700 (hatszázhetvenhétezer-hétszáz) Ft-ra felemeli.

Az elsőfokú ítélet viszontkeresetet érintő rendelkezéseit - az ehhez kapcsolódó perköltség és illeték viselésére vonatkozó rendelkezésekre is kiterjedően - hatályon kívül helyezi és e körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1 146 000 (egymillió-egyszáznegyvenhétezer) Ft másodfokú perköltséget.

A peres felek viszontkeresettel kapcsolatos másodfokú eljárási költségeit 150 000 - 150 000 (egyszázötvenezer - egyszázötvenezer) Ft-ban állapítja meg.

A részítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

- 2 -

I N D O K O L Á S

A peres felek - a 2010. július 14. napján írásbeli magánvégrendelet hátrahagyása mellett elhunyt - néhai **(néhai neve)** gyermekei, egyben törvényes örökösei.

Az örökhagyót 2006. március 17. napjától a **(település 1. neve)-i (A.)** Időskorúak Otthonában gondozták. A **(település 2. neve)**i Városi Bíróság 6.P.20.479/2008/13. számú ítéletével cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezte, gondnokául a felperest rendelte ki a gyámhatóság.

Az örökhagyó írásbeli magánvégrendeletében teljes vagyona örökösévé az alperest nevezte. Hagyatéki vagyonként a **(település 2. neve), (ingatlan címe)** szám alatti ingatlant és az abban található ingóságokat, valamint a **(település 3. neve, ingatlan címe)** szám alatti ingatlan $\frac{1}{2}$ részét tüntette fel. Végakarata indokaként rögzítette, hogy fia, a felperes tőle eltávolodott, ugyanakkor az alperes a családi házat korszerűsítette, részletezte az elvégzett beruházásokat. Utalt arra, hogy a felperest anyagi támogatásban részesítette: neki adta az anyai örökségét képező ingatlan eladásából származó 180 000 Ft-ot, a **((O.)(O.)(O.)(O.))** házrész eladási árát és a kárpótlási jegyeit, valamint alkalmilag kisebb összegekkel támogatta, így például az elhunyt házastársa röntgengépének eladásából befolyt összeget is neki juttatta. Kitért arra, hogy a felperes az ingatlant érintő „minden kiadástól távol tartotta magát”, őt az ünnepekre sem hívta meg, az elvégzett műtétei alkalmával az alperes állt helyt, ő pótolta a nyugdíját. A felperesről házasságkötését követően is ő gondoskodott, pl. hetente nagymosást végzett számára. Az okirat tartalma szerint a **(település 3. neve, ingatlan címe)** szám alatti lakás $\frac{1}{2}$ részét már annak megszerzésekor, 1980-ban a felperesre íratta.

A **(közjegyző neve)** kecskeméti közjegyző előtt 50016/Ü/1099/2010. szám alatt indult hagyatéki eljárásban a felperes a végrendeletet érvényesnek fogadta el, azonban kötelesrész iránti igényt terjesztett elő, s mivel az alperes azt nem ismerte el, a közjegyző 17. sorszámú végzésével az örökhagyó hagyatékát - egyebek mellett a **(település 2. neve), (ingatlan hrsz.-a).** alatt nyilvántartott **(ingatlan címe)** szám alatti ingatlan $\frac{3}{4}$ tulajdoni illetőségét - 40 200 000 Ft értékben a végrendeleti örökösnek, az alperesnek adta át. Az örökhagyó hagyatékát képezte a nevén nyilvántartott **(O.)** Nyrt-nél kezelt KAMB-10366007 számú számlán lévő 4 962 940 Ft pénzüsszeg, arról azonban a közjegyző nem rendelkezett, mivel annak hagyatékhoz tartozása az eljárás során vitatott volt.

A **(település 3. neve, ingatlan címe)** szám alatti ingatlan tulajdonjogát az ingatlan tulajdoni lapja szerint a felperes és az örökhagyó adásvétel jogcímén

- 3 -

Pf.II.20.105/2014/4.szám

szerezte meg 1991. június 19-én, majd a felperes a 2009. május 4. napján kötött adásvételi szerződéssel megvásárolta az örökhagyó $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát 3 700 000 Ft vételárért.

Az alperes ezen adásvételi szerződés semmisségének megállapítására irányuló keresetét a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 19.P.94.875/2010/27. számú - a Fővárosi Törvényszék 57.Pf.632.555/2012/8. számú helybenhagyó határozata alapján jogerőre emelkedett - ítéletével elutasította.

A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy az írásbeli magánvégrendelet öröklésből való kitagadására vonatkozó rendelkezése érvénytelen, ezért kötelesrészre jogosult. Kötelesrész iránti igényét a **(település 2. neve), (ingatlan címe)** utcai ingatlan,

valamint a gyámi betétkönyvben elhelyezett pénzösszeg vonatkozásában tartotta fenn, a per tárgyának értékét 11 295 222 Ft-ban jelölte meg.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint az örökhagyó végrendeletében a felperest érvényesen kitagadta, ugyanakkor még életében a kötelesrészt meghaladó mértékű juttatásban részesítette. Kitagadási okként hivatkozott a felperes érdemtelenségére, valamint arra, hogy a felperes az örökhagyó sérelmére súlyos bűncselekményt követett el, és az örökhagyóval szemben fennálló törvényes eltartási kötelezettségét is megsértette. Érvéle szerint a felperes érdemtelensége folytán kitagadás hiányában is kiesne az öröklésből. Részletes előadást tett a kitagadási okok mibenlétére, és az örökhagyó által a felperesnek nyújtott juttatásokra nézve.

Vizontkeresetet terjesztett elő, amelyben a felperest 8 400 000 Ft megfizetésére kérte kötelezni. Előadta, az (**település 2. neve, ingatlan címe**) utcai ingatlanon beruházásokat végzett, amelyek a felperes tulajdoni hányadának értékét az érvényesíteni kívánt összeggel növelték.

A felperes a vizontkereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az örökhagyó közjegyzői letétbe helyezett 2002. július 22-én és 2002. augusztus 25-én kelt végintézkedése a peres felek viszonylatában a felperest kitagadó részében érvénytelen. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg kötelesrész címén a felperesnek 11 195 152 Ft-ot. Az ezt meghaladó keresetet, valamint a vizontkeresetet teljes egészében elutasította. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 900 000 Ft perköltséget. Kötelezte a felperest 6000 Ft, az alperest pedig 671 700 Ft kereseti, valamint 504 000 Ft vizontkereseti illeték megfizetésére. Határozatának részletesen

- 4 -

kifejtett indokai szerint az alperes az általa megjelölt kitagadási okok meglétét nem bizonyította, továbbá azt sem, hogy a felperes a kötelesrész alapjához hozzászámítandó juttatásban részesült, így a felperes kötelesrész címén érvényesített igényét megalapozottnak találta. A kötelesrész mértékének meghatározása során a kötelesrész alapjához számította az örökhagyót a (**település 2. neve**), (**ingatlan címe**) utcai ingatlanból megillető tulajdoni hányad értékét 40 200 000 Ft, valamint a gyámhatósági betétkönyv egyenlegét 4 962 940 Ft összegben, ebből levonta a hagyatéki terheket (251 407 Ft temetési költség + 130 925 Ft hagyatéki eljárás költsége) és ennek alapján határozta meg 11 195 152 Ft-ban a felperest kötelesrész címén megillető összeget.

Rámutatott, az alperes a vizontkereset részletes kimunkálására vonatkozó felhívásnak nem tett eleget, nem jelölte meg az elvégzett beruházásokat, és hogy azok milyen mértékű értéknövekedést eredményeztek, ezért vizontkeresete alaptalan.

Az ítélet elleni fellebbezésében az alperes elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Sérelmezte az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését, mert a megítélt ügyvédi munkadíj álláspontja szerint nem áll arányban a felperesi képviselő által kifejtett

munka mennyiségével. Kérte a viszontkereseti eljárási illeték megfizetésére kötelezésének mellőzését arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság a viszontkeresetet érdemben nem tárgyalta. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a kereseten túlterjeszkedve kötelezte a betétkönyvben elhelyezett pénzösszeg vonatkozásában is kötelesrész megfizetésére, mivel a felperes módosított keresete csak a **(település 2. neve), (ingatlan címe)** szám alatti ingatlan tekintetében irányult marasztalásra, míg a betétkönyvben elhelyezett pénzösszeget illetően megállapítási keresetet terjesztett elő. Ettől eltekintve is vitatta a marasztalás összegét arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a hagyatéki vagyon értékét és ehhez képest a kötelesrész mértékét. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta érdemben a viszontkeresetét annak ellenére, hogy álláspontja szerint az megfelel a jogszabályi követelményeknek. A fellebbezés érdemét illetően részletezte a kitagadási okok fennálltát alátámasztó érveit.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A keresetnek helyt adó ítéleti döntést támadó fellebbezés alapos, a viszontkeresetet elutasító rendelkezés elleni fellebbezés annyiban alapos, hogy

- 5 -

Pf.II.20.105/2014/4.szám

az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt az elsőfokú eljárás megismétlése szükséges.

A Pp. 3. § (2) bekezdésében megfogalmazott kérelemhez kötöttség elve szerint a bíróság - törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. Ez azt jelenti, hogy a bíróság a per folyamán olyan kérdésben, amelyre vonatkozóan a felek nem terjesztettek elő kereseti kérelmet, ellenkérelmet, viszontkeresetet, stb. nem dönthet. A kérelemhez kötöttség elve érvényesül a Pp. túlterjeszkedés tilalmát rögzítő 215. §-ában is, amelynek értelmében a döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen illetve az ellenkérelmen. Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem elbírálása során - annak téves értelmezése folytán - a kereseti kérelemhez kötöttség fenti szabályát megszegve hozta meg az alperest marasztaló döntését, a felperes ugyanis nem marasztalási, hanem megállapítási keresetet terjesztett elő. Eredeti kereseti kérelmének petitumában annak megállapítását kérte, hogy kötelesrészre jogosult. Megjelölte ugyan a kötelesrész számításának alapjául szolgáló vagyontárgyakat és azok értékét, de ennek alapján csupán a per tárgyának értékét határozta meg 11 295 222 Ft-ban, annak megfizetésére azonban nem kérte kötelezni az alperest. A 2011. október 3. napján tartott tárgyaláson a felperesi képviselő kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a kötelesrészre való jogosultságának megállapítását kéri, pénzösszeg megfizetésére nem tart igényt. E nyilatkozatát ugyan mint keresetmódosítást jelölte meg, az azonban megegyezik az eredeti keresetében foglaltakkal (10. sorszámú jegyzőkönyv 7. oldal). Az elsőfokú bíróság felhívására 12. sorszámú beadványában azt adta elő, hogy az eredeti keresetét tartja fenn. E felperesi nyilatkozatok - a Pp. 3. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel - nem értékelhetők másként, mint hogy a felperes megállapítási keresetet terjesztett elő. Ennek megfelelően az ítéletábra a továbbiakban azt vizsgálta, hogy

fennállnak-e a megállapítási kereset előterjesztésének törvényi feltételei.

A Pp. 123. §-a értelmében - a számadási kötelezettség megállapítására irányuló kereseti kérelmen kívül - megállapításra irányuló egyéb kereseti kérelemnek csak akkor van helye, ha a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása végett szükséges, és a felperes a jogviszony természeténél fogva vagy a kötelezettség lejártának hiányában avagy valamely más okból teljesítést nem követelhet. Az idézett jogszabályi rendelkezésből következően a megállapításra irányuló kereset előterjesztésének két konjunktív feltétele van: a jogvédelem szükségessége és a teljesítés követelésének kizártsága. E két feltétel bármelyikének hiánya esetén megállapítási per nem indítható (eBDT2005. 1250).

- 6 -

A jelen ügyben alkalmazandó 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 661-672. §-aiban szabályozott kötelesrész jogintézményének célja, hogy az örökhagyó legközelebbi hozzátartozói számára meghatározott mértékű részesedést biztosítson akkor is, ha az örökhagyó élők közötti ingyenes jogügylettel vagy végintézkedéssel vagyonát vagy annak túlnyomó részét más személy (személyek részére) juttatta. A kötelesrész iránti igény a hagyaték megnyílásával keletkezik, és követelési jogot biztosít a jogosultnak a kötelesrész érvényesítésére. A kötelesrész iránti igény azonban nem öröklésnek, a kötelesrész pedig nem örökségnek, hanem a hagyatékkal illetőleg az örökösökkel és az örökhagyó által megajándékozottakkal szembeni olyan kötelmi igénynek minősül (Ptk. 677. § (1) bekezdés d) pont), amelyet minden teher és korlátozás nélkül elsősorban pénzben kell kiadni (Ptk. 672. §), és amelybe a jogosult által a hagyatékból bármilyen címen kapott részesedést be kell tudni (Ptk. 668. § (1) bekezdés, BH2001. 475). Ebből következik az, hogy a kötelesrészre jogosult a kötelesrész kiadását kérheti az örökhagyó által juttatásban részesített, és a kötelesrész kielégítéséért a Ptk. 669. §-a szerint felelősséggel tartozó személyekkel szemben, igénye érvényesítésének nem feltétele az, hogy a közjegyző a kötelesrész alapjához számítandó hagyatékot az örökösnek átadja. Nincs tehát akadálya annak, hogy a kötelesrészre jogosult kötelesrész kiadásának érvényesítése iránt marasztalásra irányuló keresetet terjesszen elő. Az pedig, hogy egy adott vagyontárgy a kötelesrész alapjának meghatározásánál figyelembe vehető-e, a kötelesrész iránti igény érvényesítése kapcsán indult perben vizsgálható. Erre figyelemmel a peres felek ezzel kapcsolatos vitája ellenére a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása nem teszi szükségessé megállapítási per indítását. A fentiek alapján megállapítható, hogy a megállapítási kereset jogszabályi feltételei közül jelen ügyben egyik sem áll fenn, ennek hiányában pedig a megállapításra irányuló kereset elutasításának van helye. Mindezekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének marasztalásra irányuló rendelkezését megváltoztatta, és a felperes keresetét részítéletével (Pp. 213. § (2) bekezdés) elutasította (Pp. 253. § (2) bekezdés).

A viszontkereset az alperes védekezésének egyik eszköze, az alperes keresete a felperes ellen, így arra - a Pp. 147., 147/A. és 147/B. §-aiban nem szabályozott kérdések tekintetében - a kereset szabályai az irányadók. Ebből következően a viszontkeresetet tartalmazó beadványnak meg kell felelnie a beadványokra vonatkozó általános szabályoknak (Pp. 93. § (1) bekezdés), és rendelkeznie kell a Pp. 121. §-ában a

keresetlevélre előírt többlet tartalmi elemekkel. A viszontkeresetre is irányadó emellett a bíróságot a keresetlevél megvizsgálása kapcsán a Pp. 124. § (1) bekezdése alapján terhelő kötelezettség, nevezetesen annak vizsgálata, hogy nem kell-e a viszontkeresetet tartalmazó beadványt a

- 7 -

Pf.II.20.105/2014/4.szám

félnek hiánypótlásra visszaadni (95. §), illetőleg nem áll-e fenn olyan perakadály, amelyre figyelemmel a viszontkeresetet tartalmazó beadványt a Pp. 124. § (2) bekezdése vagy 130. § (1) bekezdése alapján idézés kibocsátása nélkül el kell utasítani. Jelen esetben az alperes viszontkeresetét a 2011. október 3. napján tartott tárgyaláson terjesztette elő (10. sorszámú jegyzőkönyv 8. oldal), abban 8 400 000 Ft megfizetésére kérte kötelezni a felperest az általa végzett beruházások felperesi ingatlanhányadra gyakorolt értéknövekedésére hivatkozással. A tárgyalási jegyzőkönyvbe mondott viszontkeresetében azonban nem jelölte meg pontosan az érvényesíteni kívánt jogot és az annak alapjául szolgáló tényeket: nem részletezte, hogy konkrétan mikor és milyen beruházásokat végzett az ingatlanon, és nem határozta meg, hogy milyen jogszabályi rendelkezésekre alapítja követelését. Ebből adódóan a viszontkeresetet előterjesztő nyilatkozata nem felelt meg a Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontjában előírt követelményeknek, így az részben ez okból, részben a viszontkereseti illeték lerovásának hiányára figyelemmel tárgyalásra alkalmatlan volt. Ezért az elsőfokú bíróság a 10. sorszámú végzésében jogszerűen hívta fel az alperest viszontkeresete hiányainak pótlására, azaz arra, hogy a tényállás megállapítása érdekében tegye meg nyilatkozatait és terjessze elő bizonyítási indítványait, továbbá rója le a viszontkereseti illetéket. Az elsőfokú bíróság felhívása a Pp. 95. §-án alapult, ezért az abban foglaltak teljesítésének elmulasztása esetén a 95. § (2) bekezdése illetve a Pp. 130. § (1) bekezdés j) pontja szerinti jogkövetkezmény alkalmazásának, azaz a viszontkereset érdemi vizsgálat nélküli elutasításának lett volna helye. Ehhez képest az elsőfokú bíróság hiánypótlási felhívása tévesen tartalmazta a Pp. 141. §-ában írt jogkövetkezményekre történő figyelmeztetést, és a hiánypótlási felhívás elmulasztásának szankciójaként jogszabálysértően bírálta el érdemben, a Pp. 141. § (6) bekezdésén alapuló ún. mulasztásos ítéletet hozva a viszontkeresetet.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak a fentiekben írt megfelelő jogkövetkezmények kilátásba helyezésével kell felhívnia az alperest a viszontkereset hiányainak pótlására, és annak teljesítésétől függően kerülhet sor a viszontkereset érdemi vizsgálat nélküli elutasítására illetve a hiányok pótlása esetén a viszontkereset érdemi tárgyalására.

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla az elsőfokú ítélet viszontkeresetre vonatkozó rendelkezését a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot e körben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Az elsőfokú ítélet keresetet elbíráló rendelkezésének megváltoztatása

- 8 -

következtében a felperes a kereset kapcsán pervesztesnek bizonyult, ezért az ítéltábla részítéletében a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte az alperes keresethez kapcsolódó első és másodfokú perköltségének megfizetésére, egyidejűleg mellőzte az alperes elsőfokú perköltség és illeték fizetésére kötelezését, a felperes által fizetendő kereseti illeték összegét pedig a kereseti pertárgyértékhez igazodó 677 700 Ft összegre emelte fel. E körben az alperes másodfokú perköltségeként a jogi képviseletét ellátó ügyvédi munkadíj 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5) - (6) bekezdése és 4/A. §-a szerint megállapított 250 000 Ft munkadíját, és az elsőfokú ítéletben meghatározott marasztalási összeg alapján számított 896 000 Ft lerótt fellebbezési illetéket vette figyelembe.

Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezett rendelkezéseihez kapcsolódóan a peres felek másodfokú eljárásban felmerült költségét a Pp. 252. § (4) bekezdése alapján csupán megállapította, annak viseléséről az elsőfokú bíróságnak kell döntenie a megismételt eljárást befejező határozatában.

S z e g e d , 2014. október 22.

Dr.Szeghő Katalin sk.	Zanócné dr.Ocskó Erzsébet sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.105/2014/6.szám

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Magyar János Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Magyar János ügyvéd) által képviselt felperesnek - a dr. Nagy Gábor László Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Nagy Gábor László ügyvéd) által képviselt alperes ellen kötelesrész iránti igény

érvényesítése iránt indított perében a **(település 2. neve)**i Törvényszék 2013. november 13. napján kelt 4.P.21.072/2013/5. számú ítélete ellen az alperes 9. és 11. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

KIJAVÍTÓ VÉGZÉS:

A Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.20.105/2014/4. számú részíteletét az alábbiak szerint javítja ki.

A felperes viszontkeresettel kapcsolatos másodfokú eljárási költségét 150 000 (egyszázötvenezer) Ft-ban, az alperesét 822 000 (nyolcszázhuszonkettőezer) Ft-ban állapítja meg.

A végzés ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül a Kúriához címzett, de a Szegedi Ítéltáblán 4 példányban benyújtandó fellebbezésnek van helye.

INDOKOLÁS

Az ítéltábla Pf.II.20.105/2014/4. számú részíteletével az elsőfokú bíróság íteletét részben megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította. Az elsőfokú ítélet viszontkeresetet érintő rendelkezéseit - az ehhez kapcsolódó perköltség és illeték viselésére vonatkozó rendelkezésekre is kiterjedően - hatályon kívül helyezte és e körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezett rendelkezéseihez kapcsolódóan felmerült eljárási költségeket a Pp. 252. § (4)

- 2 -

bekezdése alapján megállapította. Az alperes javára megállapított perköltség összegét számítási hiba folytán tévesen határozta meg 150 000 Ft-ban, mivel az csak a jogi képviselettel felmerült eljárási költséget foglalja magában, az alperes azonban fellebbezésére a másodfokú eljárási illetéket is lerőta, amely a viszontkeresethez igazodóan 672 000 Ft. Erre tekintettel az ítéltábla részíteletét a Pp. 224. §-a alapján a rendelkező foglaltak szerint kijavította.

A felperes fellebbezésére a fellebbezési perérték (11 195 152 + 8 400 000 Ft) alapján számított 1 568 000 Ft másodfokú illetékhez képest 2 500 000 Ft illetéket rőtt le, ezért a különbözatként jelentkező 932 000 Ft illetéket visszaigényelheti az állami adóhatóságtól az Itv. 80. § (1) bekezdés i) pontja alapján.

S z e g e d, 2014. november 14.

Dr.Szeghő Katalin sk. Zanócné dr.Ocskó Erzsébet sk. Bereczkyné dr .Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke előadó bíró táblabíró

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.105/2014/9.szám

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Magyar János Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Magyar János ügyvéd) által képviselt felperesnek - a dr. Nagy Gábor László Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Nagy Gábor László ügyvéd) által képviselt alperes ellen kötelesrész iránti igény érvényesítése iránt indított perében lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

KIJAVÍTÓ VÉGZÉST:

A Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.105/2014/6. számú végzése indokolásának 2. oldal második bekezdését az alábbiak szerint javítja ki:

Az **alperes** fellebbezésére a felperesi perérték (11 195 152 + 8 400 000 Ft) alapján számított 1 568 000 Ft másodfokú illetékhez képest 2 500 000 Ft illetéket rótt le, ezért a különbözetként jelentkező 932 000 Ft illetéket visszaigényelheti az állami adóhatóságtól az Itv. 80. § (1) bekezdés i) pontja alapján.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az ítéltábla a Pf.II.20.105/2014/6. számú végzésével a 4. sorszámú részítéletet az abban rögzítettek szerint kijavította. Határozatának indokolásában megállapította, hogy a fellebbezési perértékhez képest az alperes magasabb összegű másodfokú eljárási illetéket rótt le, továbbá azt is, hogy annak visszaigénylésére jogosult az állami adóhatóságtól. A határozat indokolása azonban elírás folytán a felperest jelöli meg, mint az eljárási illeték visszaigénylésére jogosult felet.

Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az alperes kérelmére a határozat indokolását a rendelkező részben foglaltak szerint a Pp. 224. §-a alapján kijavította. A kijavítás a határozat indokolására vonatkozik, ezért az ellen a jogorvoslati jog a Pp. 224. § (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel nem biztosított.

Szeged, 2014.december 1.

Dr.Szeghő Katalin sk.Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke előadó bíró táblabíró